

3. TANULMÁNY

A BOSSZÚ NAPJÁNAK SZÜKSÉGESSÉGE ÉS IGAZSÁGOSSÁGA

ELŐKÉP ÉS ELLENKÉP, E NEMZEDÉKEN – A NAGY NYOMORÚSÁG AZ
ELŐZŐ OKOKNAK EGY VÁRHATÓ, LOGIKUS KÖVETKEZMÉNYE – A
„KERESZTÉNYSÉG” FELELŐSSÉGE ÉS AZ EHHEZ VALÓ HOZZÁÁLLÁSA
– A POLGÁRI HATALOM FELELŐSSÉGE – A VALLÁSI VEZETŐK
FELELŐSSÉGE – A CIVILIZÁLT ORSZÁGOK KÜLÖNBÖZŐ RANGÚ
EMBEREINEK FELELŐSSÉGE – A POGÁNYSÁG VISZONYA A
KERESZTÉNYSÉGGEL ÉS A NYOMORÚSÁGGAL – ISTEN ÍTÉLETE –
„ÉNYÉM A BOSSZÚÁLLÁS, ÉN MEGFIZETEK, EZT MONDJA AZ ÚR”

„Bizony mondom néktek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel”
– Máté 23: 34-36; Lukács 11: 50, 51

Aki nincs ahhoz szokva, hogy egy pontos erkölcsan szempontjából mérje az elveket, annak idegenként hat az a gondolat, hogy egy nemzedék kelljen szenvedjen az előző nemzedékek által felhalmozott bűnökért. Mégis, mivel ez a tévedhetetlen Isten által kifejezett ítélet, el kell várjuk azt, hogy az érett gondolkodás kinyilvánítja döntésének igazságosságát. A fenti szövegben Urunk kijelenti, hogy ez így kell történjen a testi Izrael nemzedékével, akihez intézte beszédét az előképi zsidó korszak végén. Rájuk kellett szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábel vérétől Zakariás véréig, akit a templom és az oltár között megöltek. (Máté 23: 35)

Ez egy borzasztó jövődölés volt, de figyelmetlen és hitetlen fülekre talált; ennek ellenére szószerint beteljesedett körülbelül 37 évvel később, amikor a polgári viszályok és az ellenséges megszállók végrehajtották azt a szörnyű büntetést. Ez időről azt olvashatjuk, hogy a Júdea lakosait a féltékenység egymással torzsalkodó pártokra osztotta meg, melyek között a kölcsönös bizalmatlanság a legnagyobb méreteket öltötte. Barátok váltak ellenségekké, családi kapcsolatok szakadtak szét és mindenki a saját testvérében gyanakodott. A lopás, csalás, és gyilkosság általánossá vált és az ember élete nem volt már biztonságban. Még a templom sem volt egy biztonságos hely. A főpapot nyilvános istentisztelet levezetése közben ölték meg. Továbbá, a testvéreiken elkövetett, cezareai vérengzés miatt, valamint amiatt, hogy nyilvánvalóan bárhol másutt is tömeges pusztításnak voltak kitéve, a nép elkeseredésében fellázadt. Júdea nyílt lázadásba került Rómával szemben és ellentétbe került az egész civilizált világgal.

Vespasianus és Titus küldetett e nép megbüntetésére és a leverésük rettenetes volt. Városaik egyenként estek el míg végül Titus megostromolta Jeruzsálemet. Kr.u. 70 tavaszán, amikor a város telve volt a páska ünnepére összegyűlt sokasággal, Titus bekerítette a várost és a lakosság hamarosan az éhségnek, az ostromlók kardjának és a belső viszályoknak áldozata lett. Ha valakinek sikerült kimenekülni a városból, a rómaiak keresztre feszítették azt; annyira kegyetlen volt az éhség, hogy a szülők megölték és megették saját gyermeküket. Josefus szerint a halottak száma meghaladta az egy milliót; a város és a templom hamuvá változott.

Ezek voltak a tények a fenti próféciaának a lázadó, testi Izrael feletti beteljesedésében az Isten választott népe kizárólagos kegyelmi korszakának végén. És most, ennek az evangéliumi korszaknak végén, a próféciaának tágabb értelme szerint, és a párhuzam alapján a névleges, szellemi Izraelre – más néven:

kereszténységre – is egy kiterjedtebb nyomorúság következik; „mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindez ideig” /*Dániel 12: 1*/; ez bizonyos értelemben rettenetesebb lesz, mint amilyen Júdeára és Jeruzsálemre következett. Mi nehezen tudnánk elképzelni egy félelmetesebb nyomorúságot, mint amit fennebb leírtunk, kivéve azt a különbséget, hogy ez sokkal általánosabb, szélesebb kiterjedésű és pusztítóbb lesz, ha figyelembe vesszük a korszerű harci eszközöket. Ahelyett, hogy csak egy nemzetre korlátozódna, az egész világra kiterjed, különösebben a civilizált országokra – a kereszténységre – Babilonra.

Ezek szerint úgy tekinthetjük a testi Izraelre kiöntött haragot, mint a kereszténységre e korszak végén kiöntött, még nagyobb harag előre vetett árnyékát. Akik elhamarkodva arra hajlanak, hogy ezt a Mindenható részéről e nemzedékkel szembeni igazságtalanságnak tartsák, azok még nem fogják fel kellő mértékben a megtorlás tökéletes törvényét, amely – igaz hogy, gyakran lassan, de – biztosan elhozza *valaminek* az elkerülhetetlen eredményét. E büntetés jogossága, sőt szükségessége és bölcsessége nyilvánvaló minden gondolkodó, és Istent tisztelő embernek, akik ahelyett, hogy arra lennének hajlamosak, hogy Istent igazságtalansággal vádolják, megszívlelik Igéjének tanításait.

A NAGY NYOMORÚSÁG, MINT A MEGELŐZŐ OKOK SZABÁLYSZERŰ OKOZATA

Ma egy olyan időszakban élünk, amikor felhalmozódtak az *előző* korszakok tapasztalatai, melyekből a világ tanulságot kellett volna merítsen, és némely szempontból nagy hasznót is jelentett, különösen a világ azon részének, amely közvetett, vagy közvetlen módon kedvezőbb helyzetben volt az isteni igazság világossága miatt – vagyis a kereszténységnek, Babilonnak – melynek, következésképpen, e sáfárkodás előnyéből származó felelőssége lényegesen nagyobb. Isten úgy

tartja, hogy az emberek nem csak azokért vonhatók felelősségre, melyekről tudtak, hanem azokért is, melyekről tudhattak volna, ha figyeltek volna az utasításokra, vagy ha tanultak volna a tapasztalatokból (sajátjukból és a másokéból), melyek okulásukra voltak elébük adva. Ha az emberek elmulasztották, vagy szándékosan elhanyagolták, hogy ezekre a tanulságokra és tanításokra hallgassanak, akkor el kell viselniük engedetlenségeik következményeit.

Az úgynevezett kereszténység előtt nyitott könyvként áll az előző korszakok történelme, és az Isten által ihletett kinyilatkoztatás. Minő tanulságokat és tanításokat tartalmaznak ezek! – a tapasztalatoknak, a bölcsességnek, az ismereteknek, a kegyelemnek és a figyelmeztetéseknek tanulságait. Az előző nemzedékek tapasztalatait értékesítve az emberi iparkodás, a politikai gazdaság, stb. ágazataiban, anyagi téren a világ elismerésre méltó haladást ért el. A jelen civilizáció számos kényelmét és életkörülmény javulását úgy érték el, hogy a múlt nemzedékek tapasztalatainak tanulságait alkalmazták. A nyomdatechnika mindenki számára hozzáférhetővé tette e tanulságokat. A mai nemzedék csak ebben az egy tekintetben nagy előnyöknek örvend; felhalmozódott mindenféle tapasztalat, bölcsesség minden téren. De elmaradt a nagy, általános, erkölcsi tanulság, melyet az emberek le kellett volna vonjanak ebből. A történelem telve van ilyen tanulságokkal az igazságosságra hajló, meggondolt elmék számára, és a mai nemzedéknek több tanulság áll rendelkezésére, mint bármely előző nemzedéknek. A gondolkodó, és figyelmes elmék időről-időre felismerték ezt a tényt és felhívták rá a figyelmet. Így Fisher professzor is helyesen fejti ki a birodalmak keletkezéséről, fejlődéséről és bukásáról szóló munkájának előszavában, hogy: „Létezik egy törvényszerűség a történelmi események sorozatában, amit a megfigyelt tények tanúsítanak. Az események nem jöhetnek létre az előzményeiktől függetlenül,

hanem csakis, mint természetes következményei az azokat megelőző időknak. Az előző események előre vetítik azokat.”

Ez valóban igaz: az ok és az okozat törvénye sehol sem nyilvánvalóbb, mint a történelem oldalain. E törvénynek megfelelően, amely Isten törvénye, a múltban elültetett mag ki kell csirázzon, ki kell fejlődjön és gyümölcsöt kell hozzon, éppen ezért, valamikor, elkerülhetetlenül egy aratás kell következzen. A II. Kötetben kimutattuk, hogy az evangéliumi korszak aratása már itt van, hogy az 1874-ben elkezdődött, amikor az aratás Ura jelenlétének ideje elérkezett; és hogy, mivel attól az időponttól egy nagy aratási munka van folyamatban, most gyorsan közeledünk az aratás végéhez, amikor a konkolyt megégetik, és a **„föld szőlőjének”** (a hamis szőlőnek – „Babilonnak”) érett gerezdit megtapossák a „borsajtóban”. – Jelenések 14: 18-20.

A KERESZTÉNYSÉG FELELŐSSÉGE ÉS AZ AHHOZ VALÓ VISZONYULÁSA

Babilon – a kereszténység – hatalmának hosszú próbaideje volt, és sok lehetősége volt arra, hogy megtanulja és gyakorolja az igazságosságot, valamint sok figyelmeztetést hallhatott a közelgő ítéletről. Az egész evangéliumi korszak alatt Isten szentjei, a Krisztushoz hasonló, felszentelt, önfeláldozó férfiak és asszonyok – „a föld sója” – közepette voltak. *Babilon* hallotta tőlük az üdvösség hírét, továbbá látta azt is, hogy miként nyilvánultak meg bennük az igazság és az igazságosság elvei, melyeket életükkel bizonyítottak, hallotta őket érvelni az igazságosságról és az eljövendő ítéletről. Viszont a *kereszténység* figyelembe sem vette Istennek ezen élő leveleit, sőt az úgynevezett keresztény nemzetek a nyereség után szomjazva szidalmat hoztak Krisztus nevére a pogányok előtt, a keresztény hittérítők nyomán bevezetve az átkozott alkoholkereskedést, és még más, „civilizált”

gonoszságokat. Az igazi keresztyének, a Mennyegek Országának csirája (melyet csak azok a szentek alkotnak, akiknek nevei a mennyben vannak felírva) *Babilonban* és annak hatalma által erőszakot szenvedtek; gyűlölte és üldözte őket egészen a halálig; közülük több ezren, századokon keresztül vérükkel pecsételték meg bizonyágtételüket, az ő rendeletei által. Mint a Mesterüket, őket is ok nélkül gyűlölték, a társadalom szemetének tekintették az igazságosságuk miatt; és a fényüket újra meg újra kioltották, hogy a kedvelt sötétség uralkodhasson, a gonoszság művelésére való alkalmával együtt. Ó, mily sötét a keresztyénység krónikája! Az anya-rendszer „részeg a szentek véréből és a Jézus bizonyágtevőinek véréből” ő és az elvakult lányai mindenkor készek üldözni és lefejeztetni (Jel. 17: 6; 20: 4), ha jelenleg körmönfontabb formában is, mint régebb, mindazokat, akik hűségesek Istenhez és az Ő igazságához, akik, bár szelíden, de merészkednek rámutatni Isten Igéjére, amely őket megfeddi.

A keresztyénység civil hatalmait gyakran figyelmeztette az a tény, hogy számos alkalommal birodalmak és királyságok buktak el a saját romlottságuk terhe alatt. Épp most is, ha a létező hatalmak hallgatni akarnának, hallhatnák a próféta, Istentől ihletett szavait, mint utolsó figyelmeztetést: „Azért ti, királyok térjetelek észhez és okuljatok ti, bírái a földnek! Félelemmel szolgáljátok az URat, reszketve vigadjatok! Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjon, és el ne vesszete az úton, mert hamar felgerjed az Ő haragja... Miért dühösködnek a pogányok és gondolnak hiábavalóságot a népek? A föld királyai felkerekednek [hogy ellenálljanak], és a fejedelmek együtt tanácskoznak az UR ellen és az Ő Felkentje ellen: ‘Szaggassuk le az Ő bilincseit és dobjuk le magunkról köteleit!’” De ellenállásuk semmit sem fog érni, ezért: „Az egekbe lakozó neveti, az UR megcsúfolja őket, majd [mert

kitartóan figyelmetlenek az intésekre] szól nekik haragjában és megrettentíti őket gerjedelmében.” (2. Zsolt: 10-12, 1-5)

Továbbá, ahogy szent törvényének jelenleg széles körben ismert, egyszerű elvei bemutatják: „Isten áll az istenek [hatalmon lévők] gyülekezetében és ítél az istenek [uralkodók] között, [mondván]: ‘Meddig ítélték még hamisan és emeltek a gonoszok személyét? Ítéltetek a szegénynek, árvának; a nyomorultnak, és elnyomottnak adjatok igazságot! Mentsétek meg a szegényt és a szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítsátok ki.’” (82. Zsolt: 1-4) A napi sajtó folyamatosan tanúsítja e tanács fontosságát és sürgősségét a jelen idő követelményei miatt, felhívva rá a hatóságok figyelmét; emellett számtalan figyelmeztetés hangzik el a gondolkodó emberek részéről, akik látják a tanács elhanyagolásából származó veszélyt. Még a világi emberek is, akik csak a célszerűség szempontjából kutatják a jövőt, szükségesnek látnák a próféta tanácsa szerint eljárni.

A néhai Vilmos Császár látta ezt, amint az **Osservatore Romano** (1880) berlini tudósítójának soraiból olvashatjuk:

„Amikor Vilmos császár meghallotta az orosz cár elleni, rettenetes merényletet, nagyon komorrá vált, és néhány percnyi hallgatás után megjegyezte fájdalmas meggyőződéssel: ‘Ha nem változtatjuk meg politikánk irányát, ha nem nyújtunk a fiatalságunknak egy egészséges nevelést, ha nem adjuk át az első helyet a vallásnak, ha mi napról napra félmegoldásokkal csak úgy teszünk, mintha kormányoznánk, trónjainkat ledöntik, és a társadalom a legborzasztóbb események martalékává válik. Nincs több, vesztegetni való időnk, nagy szerencsétlenség következik be, ha a kormányok nem jutnak megegyezésre ezekben a hasznos, megszorító intézkedésekben.’”

Egy Németországban, széles körben forgalmazott, „**Reform, vagy forradalom**” című könyvben, a szerző, Massow úr, aki nem szocialista, nem is radikális, hanem konzervatív, a gyarmati

munkát irányító, központi bizottságnak elnöke, élesen bírálta honfitársait a „strucc-politikájuk” miatt. Utalt e madárnak közmondásossá vált szokására, miszerint a fejét homokba dugja a veszély esetén, avval az érzéssel, hogy, ha ő nem lát, akkor őt sem látják. A következőket írta: „Mi semmibe vehetjük a tényeket, de változtatni nem tudunk rajtuk. Kétségtelenül, egy forradalom küszöbén állunk. Mindenki, akinek szeme van látásra, és füle van hallásra, el kell ismerje ezt. Csak egy önzésbe és önelégültségbe süllyedt, kedvteléseket űző társadalom tagadhatja ezt, csak egy ilyen társadalom képes tovább táncolni a tűzhányó peremén elutasítva, hogy a **‘Mene - Tekel’** üzenetet lássa, tovább bízva a szuronyok erejében.

A tanultak többségének fogalma sincs arról a mérhetetlen gyűlöletről, amely az alsóbb néprétegekben fortyog. A Szociáldemokrata Pártot is úgy tekintik, mint a többi politikai pártot, pedig ez a párt nem törődik a politikai jogokkal, a közigazgatási reformmal, vagy új törvényekkel. Ez a párt az alsóbb osztályok azon kívánságára alapoz, hogy részesüljenek az élet örömeiből, hogy megkóstolják az élvezeteket, amelyekről azoknak, kiknek soha sem volt egy száz-márkásuk, teljesen torz felfogásuk van. A rend természetesen hamar helyre áll [a Szocialista rendszer után], de micsoda állapotban lesz az ország! Számptalan rokkant, özvegy és árva lesz, a köz- és a magánbankok ki lesznek fosztva; a vasutak, távirati vonalak, utak, hidak, székhelyek, gyárak, emlékművek – egyszóval minden le lesz rombolva és sem az Unió, sem az Államok, sem a városok és egyházközségek nem lesznek képesek előteremteni a milliókat, amely a tönkretett dolgok javítási költségeinek legalább egy részét fedezné. Szinte hihetetlen, hogy semmit sem tehetünk a veszély elhárítására. Nem jótékonykodásra van szükség, hanem meleg szívekre, amelyek hajlandóak törődni az alacsonyabb társadalmi osztályokkal. A mindent felölelő szeretet győzi le a fortyogó gyűlölet nagy részét. Sokan oly mértékben lesüllyedtek, hogy semmi őket vissza nem téríti, de milliószámra vannak olyanok, akiket még meg lehet

nyerni a törvény és a rend számára, ha megbizonyosodnak arról, hogy emberhez méltó életkörülményekhez juthatnak, hogy nem kell nélkülözzenek úgy, mint most, rosszabb sorsban sínylődve, mint az állatok, melyeket legalább etetnek és fedél van felettük.”

Továbbá, az író a berlinieket fenyegető veszélyre figyelmeztet: „Berlin a mintegy 60.000 főnyi gárdisták védelme mellett biztonságban képzei magát. Hiú ábránd! Ősszel, mikor a kiszolgált katonák elmennek, a kaszárnyákban alig marad hétezer fő, míg az újoncok megérkeznek. Egy volt, elégedetlen, tiszt által vezetett lázadáshoz könnyen csatlakozik még akár 160.000 munkás is. Ők is szolgáltak a katonaságban és a szembenállóihoz hasonlóan kiképzettek és megértik a fegyelem fontosságát. A távirati és telefon vezetékeket elvágják, az erősítés akadályozása végett megrongálják a vasutat, és a helyőrségre igyekvő tiszteket feltartóztatják. A forradalmárok felrobbanthatják a kaszárnyákat, lelőhetik a császárt, a minisztereket, a tábornokokat – minden egyenruhást, mielőtt egyetlen osztag is a segítségükre érkezhetne.”

De vajon a hatalmon lévők törődnek a figyelmeztetésekkel, napjaink komoly intéseivel? Nem; amint a próféta is mondta: „Nem tudnak, nem értenek, sötétségben járnak [míg] a földnek minden alapja [a társadalom alapjai – törvénynek és rendnek addig érvényes elvei] meginog” – annyira megrázkódik, hogy eltávolítható lesz. – 82 Zsoltár: 5; Ézsaiás 2: 19; Zsidók 12: 27.

Az egykori német császár nem vette figyelembe a nagyapja aggodalmait, amit fennebb idéztünk. Egy néhány éve Bismarck hercegnek egy nagyszerű kardot ajándékozott aranyozott hüvelyben és a következőket mondta:

„E seregek előtt nyújtom át ajándékomat Főméltóságodnak. Nem találhattam illőbb ajándékot, mint egy kardot, a németek legnemesebb fegyverét, annak az eszköznek jelképét, amit Főméltóságod nagyapám szolgálatában használt, segítve őt abban a nagy megvalósításban, ami a Birodalom felemelkedése volt. Ez jelképe a nagy építkezés korának, amelyben a kötőanyag

a vér és vas volt – olyan ír, amely soha sem mond csődöt, és a királyok, meg a hercegek kezében megvédi a haza egységét, és éppen, amikor szükség esetén a külső ellenséggel szemben volt alkalmazva, a belső egységre vezetett.”

A londoni **Spectator** a fentiekhez a következőt fűzi:

„Ez a kijelentés amennyire ijesztő, annyira meglepő is. Kétféleképpen értelmezhető: vagy valamely német állam ellen szól, amelynek az a célja, hogy elszakadjon a birodalomtól, vagy a császárnak azon szándékát fejezi ki, hogy katonai erőszakkal szálljon szembe a szocialistákkal és az anarchistákkal. Mindkét esetben a bejelentés szükségtelen és tapintatlan volt. Senki sem kétli, hogy a Német Birodalom, melyet valóban a kard épített Langensalzanál, valamint a Franciaországgal viselt háborúban, megszállna bármely elszakadni akaró államot; de bármely párttal szemben hadi joggal fellépni, míg az a szavazatok útján érvényesül, alkotmány felfüggesztést jelent az ostromállapot érdekében. Nem feltételezzük, hogy a Császár valami efféle tervet tervez, de világosnak tűnik, hogy a helyzet fölött töpreng, hogy érzi a szocialisták ellenállását, és hogy eljutott arra a következtetésre, hogy a kard még nála van és az ‘egy olyan ír, amely soha sem mond csődöt’. Sok király eljutott öelötte erre a következtetésre, de közülük kevesen voltak annyira magukra hagyatva, mint ő, hogy bölcsnek véljék e témáról hangosan gondolkodni. Ez egy fenyegetés, bárhogyan is magyarázzuk; bölcs uralkodók nem fenyegetőznek, míg a rajtaütés órája el nem érkezik, még kevésbé fenyegetőznek katonai erőszakkal a belső bajok kezelésében. (...) Schwarzenburg herceg, a konzervatívok konzervatívja, ki mögött egy ellenállhatatlan hadsereg állt, sokkal kedvezőbb körülmények között próbálta ki ezt a gyógyírt, és hosszú tapasztalatok után arra a következtetésre jutott, amit abban az egyik legbölcsebb politikai mondásban fejezett ki, melyet a császárnak meg kellene szívlelnie, hogy – ‘Bármit megtehetsz a szuronyokkal, azon kívül, hogy rá ülj.’

Mi lett volna keményebb kijelentés a Római Császár részéről, mint az, hogy a ‘kard egy olyan ír, mely soha sem vall kudarcot’? Ez egy mondatban összefoglalt zsarnokság; és ha ezt valóban megfontoltan mondta ki, akkor ő Németországnak nem egy vezetője, hanem egy olyan szerű önkényuralkodója, aki az újabb kori történelem szerint idejét múlta. Nyilván, ez kiforgatható és azt mondhatni, hogy a Császár izgalmában elhamarkodottan fejezte ki magát, félig költőiesen, félig a saját személyiségét túlbecsülve, viszont ha az ő beszédét a népének szóló kiáltványaként fogjuk fel, akkor csak annyit mondhatunk, hogy: ‘Be kár, mennyire reménytelen a *helyzet!*’”

A jelenlegi orosz cár nyilatkozata – miszerint épp oly buzgón fenn akarja tartani az önkényuralmat, mint az apja – annak jele, hogy nem figyel a jelen idők figyelmeztető szavaira és Isten Igéjének intelmeire. Figyeljük meg, hogy miként fogadták ezt az alattvalói, annak ellenére, hogy a hatóságok a szabad szólást el akarták hallgattatni. Egy kiáltványt jelentetett meg az Oroszországi Nép Jogai Párt, mely bejárta az egész birodalmat. Ennek a kiáltványnak nyílt levél formája volt, melyet a cárhoz és a néphez címeztek. Figyelemre méltó az erőteljes és világos stílusa. Miután bírálja az egyeduralkodó való vágyat, megjegyzi: –

„A haladó *szellemű* zemtszvok⁶ a cár és a nép közötti egyetértést, szólásszabadságot és a törvénynek a végrehajtó-hatalom önkényessége fölötti felsőségét követelték. Felsőgedet félrevezették az udvaroncok és a bürokraták helyzetjelentései. A társadalom tökéletesen meg fogja érteni, hogy a bürokraták voltak azok, akik féltékenyen védve teljhatalmukat, önökön keresztül beszéltek. A bürokraták, a minisztertanácstól a legkisebb vidéki hivatalnokig, gyűlölnék minden egyéni és társadalmi *szabadságot* és fejlődést, ezért megakadályoznak minden közvetlen kapcsolatot a király és a nép képviselői között, kivéve azt az esetet, amikor az alattvalói díszbe öltözve dicséreteket, köszöntőket és ajándékokat mutatnak be.

Az ön nyilatkozata azt igazolja, hogy az ország igényeinek feltárására tett minden próbálkozást durván visszautasítanának. A társadalom segítséget és bátorítást várna, de nem lehet hallani egyebet, mint a teljhatalomnak felidézését, azt a benyomást keltve, hogy teljesen elidegenedett a cár a néptől. Önök a saját népszerűségüket romboltatók le és elidegenedtek attól az osztálytól, amely békés módon küzd a haladásért. Egy pár egyén örvend az ön kijelentésének, de hamarosan meggyőződik ön a tehetetlenségükről.

Egyik társadalmi rétegben az ön szavai sértést és nyomasztó érzést hagytak, melyet azonban hamarosan a legjobb társadalmi erők le fognak gyűrni, mielőtt rátérnének a békés, de elszánt harcra a szabadságért. Egy másik rétegben szavai egy bármely eszközzel vívott küzdelemre sarkallnak a jelenlegi gyűlöletes helyzet ellen. Ön indította a harcot, nemsokára fellángol.”

A kereszténység népei meggondolatlanul botladoztak a sokáig kedvelt sötétségben. Még az elismert szabadság e kedvezőbb országa sem teljesen kivétel ez alól; neki is sok figyelmeztetője volt. Jegyezzük meg a meggyilkolt elnökének, Abraham Lincolnnak, majdnem prófétikus szavait, melyeket röviddel meggyilkolása előtt egy Illinois-i barátjának írt:

„Örvendhetünk, hogy ez a kegyetlen háború a vége felé közeledik. Ez rengeteg pénzbe és sok vérbe került. Amerika fiatalságának színe-java önként volt feláldozva a haza oltárán, hogy a nemzet megmaradhasson. Valóban ez egy döntő óra volt a Köztársaság számára. De látok a közeljövőben egy gyorsan közeledő válságot, ami gondolkodóba és félelembe ejt a hazám biztonsága szempontjából. A tőkés társaságokat trónra emelték a háború következtében, az előkelő körökben a korrupció korszaka köszönt be; és a pénz hatalom arra fog törekedni, hogy az emberek előítéletére építve meghosszabbítsa uralkodását, amíg az egész vagyonság néhány kezében lesz felhalmozva, és tönkreteszi a köztársaságot. Jelenleg jobban aggódom hazám sorsa felett, mint éppen a háború kellős közepén.”

Hasonló módon 1896-ban Hatch képviselő, Missouriban, egy Kongresszuson tartott beszédében, a pénzügyi és társadalmi nehézségekről a következőket nyilatkozta:

„Jegyezzék meg, amit mondok! Az ok és okozat kérlelhetetlen törvénye a Mindenható törvénykönyvéből még nincs kitörölve, és ha csak nem állunk meg hamarosan, akkor a Francia Forradalom borzalmait fogjuk átélni amerikai változatban, a következő évtizedben, viszont már sokkal modernebb eszközökkel. Nem vagyok *e meglátásomban* egyedül. Astor úr egy bizonyos ideje Angliában járt, területet vásárolt ott magának és brit állampolgár lett; látván azt, ami következik, elinal mielőtt nagy lesz a tolongás. Ő nagyon jól tudja, hogy ha a dolgok tovább haladnak úgy, ahogy egy bizonyos ideje láthatjuk, akkor nemsokára az ő osztályához tartozók lökdösődni fognak a külföldre tartó gőzhajók hídján.”

H. R. Herbert, az Amerikai Egyesült Államok hajózási-ügyi minisztere, Claveland-ben tartott beszédében 1896. április 30-án szerény szavakkal szólt az üzletemberekhez:

„Belépünk a nagyvállalatok korszakába, amelyek az emberi fejlődés megszokott útjáról mások kizárásával fenyegetnek. A derűlátás azt mondaná, hogy ez az ember életkörülményének javulásához vezethetne, a nagy vállalatok által olcsóbbak lesznek a termékek és a szállítás. Mindenhol megjelennek a mamutkereskedések, ahol mindent olcsón megtalálhatsz, amit keresel. Üzemek, melyek mögött milliós tőke áll, nagy gyorsasággal veszik birtokukba azt a területet, amelyet egykor az azonos rendeltetésű, kisebb vállalatok foglaltak el.

Emberi elme, úgy tűnik, nem képes egy olyan tervet találni, amely útját állaná ennek a monopolizálásnak anélkül, hogy veszélyesen megrövidítené az egyén személyes szabadságát; ennek eredményeképpen óriási vagyonokat halmoznak fel a kevesek, és a tömegek lehetőségei beszűkülnek, ez szüli az elégedetlenséget. Emiatt a dolgozók és a tőkések közötti harc nagyobb jelentőségű lesz a jövőben, mint a múltban.

Gondolkodók megígolták, hogy a tőkések, és a dolgozók közötti ellentét egy olyan összeütközéshez vezet, amely végzetes lesz a republikánus kormányzatra, először anarchiát és vérontást fog eredményezni, azután egy monarchiát, mely egy kemény vezető alatt képes lesz katonai erő által rendet teremteni a zűrzavarban.

Időnként felmerült a szocializmus kérdése, mint logikus fejleménye a jelen helyzetnek. Az első kísérletek, azt beszélik, a városokban lesznek; a munkáltatók a rendelkezésükre álló korlátlan vagyonukkal és a dolgozók a szavazáson kívüli, kevés fejlődési lehetőségükkel, egymással versengenek; osztály, osztály ellen harcol a városi kormányzásért. Ez egy a jövő veszélyei közül... Egykor azt feltételezték, hogy az amerikai farmer örökre elmozdíthatatlan marad, mint egy bástya, de már észlelhető a változás a farmereink többségének szellemében.”

A kereszténység egyházi hatalmai szintén szabályra új szabályt, parancsra új parancsot halmaznak. Őket is figyelmeztette Isten a népe iránti, múltbéli gondviselése által, valamint időközönként a reformátorok által is. Mégis nagyon kevesen tudják elolvasni a falon megjelenő írást, és nem tudnak ellenállni a népszerű áramlatoknak. Úgy tűnt, hogy T. DeWitt Talmage tiszteletes legalább egy bizonyos fokig látja és érti ezt a dolgot, amint szavaiból kivehettük:

„Ha Jézus Krisztus egyháza nem ébred fel, és ha nem bizonyul úgy a nép barátjának, mint Isten barátjának, és ha nem érez együtt a tömeggel, akik a családjukkal együtt kenyerükért küzdenek, az egyház jelenlegi szervezete egy holt intézménnyé válik. Jézus Krisztus ismét el kell jöjjön a tenger partjára, hogy meghívjon őszinte, egyszerű és becsületes halászbembereket, hogy legyenek úgy Isten, mint ember iránti igazságosság apostolai. Itt az idő, hogy minden társadalmi osztálynak egyenlő jogai legyenek a megélhetésért való küzdelemben.”

Mégis ez a ritka vezető készséggel és befolyással rendelkező ember, úgy tűnik, nem siet követni a kifejezett meggyőződését, ami a befolyásos keresztyén kötelessége lenne a veszélyben.

A figyelmeztetések folytatódnak, a kötelességekről és a kiváltságokról való meggyőződés sok elmében gyökeret ver; de sajnos hasztalan; figyelembe sem veszik. A klérus kezében nagy hatalom volt, és bizonyos fokig még mindig az van; Krisztusnak és az evangéliumának nevében önzően kihasználják azt és visszaélnak vele. „Egymástól nyernek dicsőséget”, „szeretik a gyülekezetekben való előlülést és hogy az emberek így hívják őket: Mester”, Doktor, Tiszteletes, stb. „Mindnyájan a maguk útjára tértek, ki-ki nyeresége után /a saját helyére – ang./ [felekezetéhez]!” (János 5: 44; Máté 23: 6-12; Ézsaiás 56: 11). És, mivel „az emberektől való félelem tört vet”, ezeknek sikerült még Isten néhány igaz szolgáját is megingatni hitükben, mert nyilvánvalóan az ÚR nyájának sok pásztora nem a juhokkal törődik, hanem az aranygyapjú megkaparintásával.

Miközben szívesen elismerjük, hogy sok tanult, művelt, kifinomult és kegyes úriember volt és van a búzát és konkolyt egész korszakon keresztül tartalmazó (Máté 13: 30), névleges kereszténység különböző felekezeteinek klérusaiban, kénytelenek vagyunk belátni azt is, hogy sokan a konkoly osztályához tartozó egyének közül éppen úgy utat találtak a szószékhez, mint a templom padhoz. Valóban a büszkeségre, hiú dicsőségre, és sok esetben könnyű életre és jólétre csábító kísértések sok tehetséges fiatalat vonzottak a szószékhez, mert leginkább ez a foglalkozás szavatolta az említett előnyöket. Minden mesterség közül a lelkeszi állás biztosítja a leggyorsabb és a legkönnyebb utat a hírnévhez, általános jóléthez és gyakran a vagyonhoz. A jogi hivatás egy egész élen át tartó, szellemi energiát, és üzleti erőfeszítést követel és sok, nyomasztó aggodalommal jár. Az orvosi hivatás is hasonló. Ha ezekben az állásokban valaki meggazdagodik és kiválóságot is

szerez, azt nem csupán az éles elméjének, és a szónoki képességének köszönheti, hanem az egy megfeszített, becsületes szellemi munka eredménye. Másfelől egy klerikális hivatás egy kifinomult és kellemes viselkedéssel, bizonyos fokú műveltséggel, hetente kétszer a hallgatóság előtt beszélni egy Bibliából kiemelt témáról, mely együtt egy jólneveltséggel és egy jó erkölcsi tartással elegendő, hogy bármely fiatalnak egy nyugodt, csendes, kényelmes életet és egy jobb fizetést biztosítson.

Ha valakinek több képessége van, a nép, mely nagyra tartja a szónoki képességet, hamar felfedezi azt, és hamarosan egy jövedelmezőbb hivatalba hívják meg, és majdnem mielőtt észrevenné, népszerűvé válik az emberek előtt, akik ritkán teszik fel azt a kérdést, hogy a kegyessége – hite, alázatossága, és buzgósága – fejlődésben lépést tartott-e az értelmi és szónoki képességeivel. Valójában, ha lépést tartott, akkor kevésbé alkalmas, különösen a vagyonos gyülekezetekben, ahol valószínűleg több a konkoly, mint a szegény gyülekezetekben. Ha a kegyessége túléli a körülmények nyomását, akkor gyakran, a jó hírneve érdekében a hallgatóság beállítottsága, és előítélete ellen kell fellépjen, és hamarosan rájön, hogy népszerűtlen, meg nem kívánatos lett. Ezek a körülmények hozták nagy számban a szószékre azokat, akik az Írás szerint „béresek”. – Ézsaiás 56: 11; Ezékiel 34: 2-16; János 10: 11-14.

Nagyon nagy azoknak a felelőssége, akik Krisztus nevében vállalták el az evangélium szolgálatát. Ők az emberek előtt a Krisztus képviselőiként állnak – az Ő Szellemének különleges képviselőiként, és az igazságának tolmácsaiként nagyon kiemelkedő helyzetet foglalnak el. Osztályként a többi emberrel szemben nagy előnyökkel rendelkeznek, mert lehetőségük van az igazság ismeretéhez jutni, és joguk van hirdetni azt. Ők fel voltak mentve a kétkezi munka terhe alól, valamint a mindennapi kenyerük megkeresésének gondja alól,

mely más embert leköt, *továbbá* az anyagi szükségleteiket ellátva idő, nyugalmas kikapcsolódás, különleges szakképesítések, és erre a célra alapított, sokrétű támogatások voltak biztosítva számukra.

Ezek egyfelől nagy lehetőségek voltak a jámbor buzgóságra, az igazság, és az igazságosság ügyében való, odaadó önfeláldozásra; másfelől nagy kísértések voltak akár a tétlen, gondtalan életre, vagy a hírnévre, vagyonra, és hatalomra. De sajnos a klérus nagy többsége nyilvánvalóan elbukott a kísértés alatt, semmint, hogy megragadja az alkalmat és kihasználja a helyzetük adta lehetőségeket; ez meg azt eredményezte, hogy *ők lettek* a „világtalanok vak vezetői” és nyájukkal együtt hamarosan belebuknak a kételkedés vermébe. Az igazságot elrejtették, (mert népszerűtlen) és elősegítették a tévelygést (mert az népszerű) emberi tanokat, meg szabályokat tanítva (mert azért fizetik őket, hogy ezt tegyék). Valójában, azt mondták a népnek, és időnként oly sok szóba *foglalva*, hogy: „Higgyétek el azt, amit mondunk nektek, hivatalunktól fogva!” – ahelyett, hogy arra irányítsák figyelmüket, hogy „minden dolgot megvizsgáljanak” a próféták és az apostolok ihletett szavai által és csak „ami jó, azt tartsák meg”. Több évszázadon keresztül Róma egyházának vezetői az Isten Igéjét holt nyelvekbe temették és megakadályozták a különböző nemzeti nyelvekre való lefordítását, nehogy a nép az Írásokat kutatva felismerje a *Római egyház* állításainak hiúságát. Az idők folyamán támadt egy pár kegyes reformátor a romlott egyház soraiból, akik a Bibliát megmentve a feledéstől, a nép elé tárták; az eredmény pedig a nagy reformációs mozgalom volt, mely a Róma egyházának hamis tanai, és gonosz gyakorlatai ellen tiltakozott.

Nemsokára a Protestantizmus is megromlott és vallási vezetői hitvallásokat fogalmaztak meg, melyek által a népet arra tanították, hogy ezeket a Biblia sürített tanaiként tekintsék, és mindennél fontosabbnak tartsák. A *klérus* gyermekkorukban

megkeresztelte és katekizmusra tanította őket, mielőtt megtanultak volna gondolkodni. Amint felnőttek, vallási vezetőik elaltatták őket, és megértetették velük, hogy a vallási tanok dolgában számukra a legbiztonságosabb, ha vezetőik gondjára bízzák magukat utasításait és tanításait követve, mert egyedül ők – *a klérus* – az, akiknek felhatalmazásuk van a tanításra, és akik arra képzettek, hogy megértsék az isteni igazságokat, ezért őket **tekintélyekként** kell elfogadni anélkül, hogy az Isten Igéjéhez tovább folyamodnának. Ha valaki meg merte kérdőjelezni ezt az állítólagos felhatalmazást, és másként mert gondolkodni, azt eretneknek és szakadárnak bélyegezték. Közülük a legtanultabbak és a legkiválóbbak vaskos köteteket írtak, melyeket „szisztematikus/*rendszerezett* teológiának” neveztek, és amelyek nagyjából arra voltak kitalálva, mint a zsidó Talmud, hogy figyelmen kívül hagyják Isten Igéjét, és emberi tanításokat nyújtsanak helyette. (Máté 15: 6; Ézsaiás 29: 13) Mások a tanultabbak, és kiemelkedőbbek közül tiszteletet *ébresztő*, és jövedelmező professzori állásokat fogadtak el Teológiai Szemináriumokon, amelyeket látszólag azért alapítottak, hogy fiatalokat képezzenek keresztényi szolgálatra, de valójában azért, hogy beléjük neveljék a különféle iskoláik, úgynevezett „szisztematikus teológiáinak” elméleteit. *Ezen elméleteknek* célja az, hogy béklyóba verjék a szabad gondolkodást, és a Szentírásnak egyszerű, hitáltali, tiszteletteljes kutatását, amely figyelmen kívül hagyja az emberi hagyományokat. Ily módon a klérus nemzedékről nemzedékre a hagyományos tévelygések kitaposott nyomán haladt. Csak néhanapján akadt egy pár eléggé éber, és az igazsághoz hűséges *egyén*, akik felfedezték a tévedést, és egy reformért emelték föl szavukat. Sokkal könnyebb volt, *viszont*, a népszerű áramlattal sodródni, főleg, amikor nagy emberek jártak elől.

Ekképpen a klérus, mint osztály, visszaélt hatalmával és előnyeivel; mégis soraiban voltak (és még vannak) némelyek,

komoly, hívő és alázatos lelkű emberek, akiknek meggyőződésük, hogy Istent szolgálják azzal, hogy fenntartják a hamis rendszereket, melyekbe bevezették őket, és melyeknek tévedéseitől nagymértékben el vannak vakítva.

Bár ezek a gondolatok kétségtelenül sértőnek tűnhetnek sok egyházi előjárónak, főleg a büszkéknak és haszonlesőknek, de nem félünk attól, hogy ez a nyílt bemutatás egyet is bántana a szelídek közül, akik, ha felismerik az igazságot, megáldatnak annak egy szerény megvallás által és egy teljes elhatározás által, miszerint Isten világosságában fognak járni, mely Isten Igéjéből ragyog, figyelmen kívül hagyva az emberi hagyományokat. Örömmel mondhatjuk el, hogy az aratás időszaka alatt egy pár egyházi előjárót megismerhettük ebből az osztályból, akik, amikor rájuk hajnalodott az aratás igazsága, elhagyták a tévelygést és követték, meg szolgálták az igazságot. De sajnós, a klérus többsége nem tartozik a szelídek osztályához, és ismét fel kell ismerjünk a Mester szavainak erejét, midőn azt mondta: „Milyen nehezen mennek be az Isten országába, a gazdagok!” /Luk. 18: 24/; gazdagság állhat akár hírnévből, dicsőségből, képzettségből, pénzből, vagy éppen általános jólétből.

A köznép, tehát, nem kell meglepődjön, ha a kereszténység klérusa, osztályként, vak ennek az aratásnak igazságaival szemben, hasonlóan, mint ahogy az előképi, zsidó korszak elismert tanítói és vezetői is el voltak vakulva az akkori aratásban időszerű igazságokkal szemben. Vakságuk valóban annak **fizetsége**, hogy visszaéltek tálentumaikkal és alkalmakkal, ezért igazság és világosság irányukból nem várható. A zsidó korszak végén a vallási vezetők jellemző módon sugallták a népnek a kérdést: „Vajon a főemberek, vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?” (János 7: 48); egyesek elfogadva sugallatukat, és vakon alávétve magukat vezetőiknek, elveszítették annak lehetőségét, hogy az új *diszpenzáció*¹ áldásaiból részesüljenek. Hasonló módon az

Evangéliumi *korszak* utolsó napjaiban is azok, akik vakon követik a klérus utasításait, velük együtt esnek a hitetlenkedés vermébe. Csak azok lesznek képesek felismerni és elvetni a tévelygés „szalmáját”, amely már régóta össze van vegyítve az igazsággal, akik Istennel járnak hittel telve, az Ő Szelleméből részesülve és alázatosan bízva értékes Igéjének minden bizonyosságában; ők erősen állnak az Evangélium hitében és szívből hűségeselek Istenhez. Ugyanakkor a tömegek a népszerű áramlattal sodródnak a hitetlenség irányába, annak valamely formájába, mint amilyenek az evolúció, a bibliakritika, a teozófia, a keresztény tudomány, a spiritizmus, vagy egyéb tagadása a Kálváriai, nagy áldozat érdemének és szükségességének. De aki sikeresen megáll eme „gonosz napon” (Efézus 6: 13), az bebizonyítja keresztyén jellemének szilárdságát, olyan erős lesz az ellentétes áramlat, hogy csak az Istennek felszentelt, buzgó, bátor, állhatatos, igaz keresztyének lesznek képesek a végsőkig kitartani. A hitetlenségnek ezek a szembeesapó hullámai biztosan elragadják a többieket előlük. Meg van írva: „Elesnek mellőled ezren és jobb kezéd felől tízezren, és hozzád nem is közelít... Mert azt mondád: ‘Az ÚR az én oltalmam!’, a Felségest választottad hajlékoddá. ... Aki a Felségesnek rejtekében lakozik [felszentelt *állapotban*, bensőséges összeköttetésben és közösségben] a Mindenható árnyékában nyugszik az... Tollaival fedez be téged, szárnyai alatt lészen oltalmad, pajzs és páncél az Ő hűsége.” – (91. Zsoltár.)

A keresztyén, mint egyén, nem vonhatja ki magát a személyes felelősség alól, áthárítva azt a lelkipásztorokra, tanítókra, de még zsinatokra és hitvallásokra sem. Minket az ÚR Igéje ítél meg és nem embertársaink véleménye és példája, bármilyen képességekkel is rendelkezzenek. (János 12: 48-50; Jelenések 20: 12) Tehát mindenki a nemes lelkű béreaiakat kellene kövesse, akik „naponként tudakozták az Írásokat”, hogy meglássák, igaz-e, amit nekik tanítottak. (Cselekedetek

17: 11.) Az egyéni, keresztyén kötelességünk az, hogy mindent megvizsgáljunk, és ami jó, azt szilárdan megtartsuk. „A törvényre és bizonyágtételre hallgassatok! Aki nem ezt mondja, annak nincs hajnala /világossága – ang./.” (Cselekedetek 17: 11; 1 Thesszalonika. 5: 21; Ézsaiás 8: 20)

Hasonló elv érvényes a földi és a szellemi dolgokban egyaránt. Miközben az államok különböző hajói a pusztulásba sodródnak, azok, akik előre látják, hogy bajokra van kilátás, miközben nem tudják megváltoztatni az események általános folyását, de legalább egy bizonyos mértékben megragadhatnák az alkalmat, hogy bölcsebben alakítsák magatartásukat tekintettel az elkerülhetetlen katasztrófára. Ők elkészíthetik a mentőcsónakokat és a mentőöveket, hogy amikor az államok hajói elsüllyednek az anarchia háborgó tengerében, ők legalább a hullámok fölött tarthassák a fejüket, és nyugalmat találhassanak. Más szavakkal, e napokban bölcs politika, nem beszélve az elvekről: igazságot tenni, bőkezű és jóindulatú lenni a felebarátunkkal bármi rangú legyen, vagy bármilyen életkörülményekkel rendelkezzen. A nagy nyomorúság a dühös nemzetek erős haragjából, és a felvilágosultabb néptömegek elégedetlenségéből és felháborodásából ered, melyet a szerencsésebbekkel, az arisztokrácia és a vezető osztályokkal szemben *táplálnak*. Az elégedetlenség kérdése napjainkban gyakran szóba kerül és most, mielőtt a harag vihara kitörne, alkalom van arra, hogy minden egyén felmutassa az őket vezérlő elveket, nem csak a szavai által, hanem az embertársaival szembeni viselkedése által is. Most van az ideje tanulmányozni, és gyakorlatba helyezni az arany-szabály elveit, megtanulni szeretni a felebarátainkat, mint önmagunkat és ennek megfelelően cselekedni. Ha az emberek elég bölcses lennének ahhoz, hogy felmérjék hogy az, ami az egészen közeli jövőben fog történni, az a dolgok jelenlegi menetének következménye kell legyen, akkor ezt, ha nem is elvből, de legalább diplomáciából megtennék.

Ésszerű feltételezni, hogy az eljövendő nagy nyomorúságban, éppen a legvadabb zűrzavarban is, előnyben részesülnek azok, akik igazságosnak, nagylelkűnek és jóindulatúnak mutatkoztak, és rendkívüli lesz a harag azokkal szemben, akik gyakorolták és támogatták az elnyomást. Így történt a Francia Forradalom szörnyűségeinek közepette is és így lesz ismét, miképpen Isten Igéjének intése közli: „Keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az ÚR haragjának napján!” „Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keressed a békességet és kövessed azt. Az ÚR szemei az igazakon vannak és az Ő fülei azoknak kiáltásán. Az ÚR orcája pedig a gonosztevőkön, hogy kiírta emlékezetüket a földről.” (Sofóniás 2: 3; Zsoltár 34: 15-17) A bölcsességnek és intésnek e szavai általában a világnak szólnak. Ami a „szenteket”, a „kicsiny nyájat”, a „győzedelmeseket” illeti, ők méltókká tétetnek, hogy elkerüljék mindazokat, amik bekövetkeznek. – Lukács 21: 36.

A POGÁNY NÉPEK VISZONYA A KERESZTÉNYSÉGGEL ÉS A NAGY NYOMORÚSÁGGAL

Ameddig az ÚR heves haragja különösen a keresztény nemzetekre lesz kitöltve, mert ők több világosság és kiváltság ellen vétkeztek, addig az Írás világosan mutatja, hogy a pogány népek nem voltak teljesen mentesek a felelősségtől, és nem maradnak büntetlenül. Sok nemzedéken és évszázadon át az igazságtalanságban lelték örömeiket. Őseik megfélemedtek Istenről, mert nem tetszett nekik az, hogy az Ő igazságos hatalmát megőrizték emlékezetükben: Inkább kedvelték a sötétséget, mint a világosságot és szándékosan követték saját képzeletviláguk bolondságait; utódaik pedig kitartóan jártak ugyanazon a lefele vezető úton, még a mai napig is.

Pál apostol világosan kifejti (Róma 1: 18-32.), hogy mire gondolt az ÚR e nemzetek felelősségéről, mondván: „Isten

ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és istentelensége ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot. Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Ami ugyanis nem látható Őbelőle: az Ő örök hatalma és istensége az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennél fogva [rendelkezve a természet világosságával – ugyanis a természet bizonyágtétele az Isten hatalmának és jóságának létezéséről tanúskodik, és a lelkiismeret mutatja, hogy mi a helyes és mi a téves], nincs mentségük [egy gonosz életvitelt követve]. Habár ismerték Istent [legalább egy bizonyos mértékben], mégsem dicsőítették, vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságra jutottak gondolkodásukban és *makacs* szívük elsötétedett [mint természetes eredménye egy ilyen életvitelnek]. Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték halandó emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével. Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságoknak, hogy meggyalázzák egymás testét. Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké! Ámen.

Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket [azaz, Isten nem igyekezett kigyógyítani őket bűneikből, hanem magukra hagyta őket, hogy folytassák a magukválasztotta, gonosz utat, és ismerjék meg tapasztalat által annak keserű gyümölcsét]. És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket értéktelen [erkölcsi ítéletre képtelen] gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami méltatlan. Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonoszsággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek,

kíméletlenek, szőszegők, szeretetlenek és irgalmatlanok. Akik megismerték Isten végzését, hogy mindazok, akik ilyeneket cselekednek, méltók a halálra, mégis nem csak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.”

Mivel, ahogy itt kimutattuk, a pogány nemzetek hosszú idővel ezelőtt elfojtották mindazt az igazságot, ami tudható volt Istenről és az Ő igazságáról a világ korai korszakaiban és inkább a sötétséget kedvelték, mint a világosságot, mert tevékenységeik gonoszak voltak és az ő gonosz és hiábavaló képzeletükből hamis vallásokat találtak ki, melyek által gonosz útjaikat igazolták. A következő nemzedékek helyeselték és jóváhagyták őseik gonosz útjait, elfogadva tanításaikat és követve nyomdokaikat, ezáltal magukra vonják felhalmozott vétkeiket és büntetésüket, teljesen hasonló elv alapján, mint ahogy a kereszténység jelenlegi nemzetei is úgyszintén magukra vonták az előző nemzedékeik terhét. Még a pogány népeknek is valamelyes tudomásuk van arról a tényről, hogy Jézus Krisztus által egy nagy világosság jött a földre. Még Krisztus eljövedele előtt számos pogány nemzet között ismert volt Izraelnek csodálatos Istene, e néppel való bánásmódja által; ezen kívül az evangéliumi korszakon keresztül Istennek szentjei szertevitték a jó hírt a világon.

Itt-ott egy pár egyén felismerte az igazságot, de a nemzetek általában semmibe sem vették, és a sötétségben jártak. Emiatt „haragszik az ÚR minden népekre”. (Ézsaiás 34: 2) A pogány nemzetek, az evangélium nélkül és annak előnyei nélkül, érdemtelennek bizonyultak a hatalom *gyakorlására* való megbízatás további *meghosszabbítására*; míg az úgynevezett keresztény nemzetek, az evangélium világosságával és annak előnyeivel rendelkezve, amelyekben ők nem jártak el méltón, úgyszintén az igazság és az igazságosság mértéke által méltatlanoknak ítéltettek a hatalom további *gyakorlására*.

Így minden száj bedugatik és az egész világ Isten előtt vétkesként áll. A nemzetek közül „nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent, mindnyájan elhajoltak, egyetemben haszontalanokká lettek, nincs, aki jót cselekedjék, nincs csak egy sem.” /Róma 3: 19, 12; 14. Zsoltár: 3/

Isten igazsága megmutatkozik a nemzetek büntetésében; és amíg a pogány nemzetek megkapják tetteik jogos bérét, ne feledkezzünk meg a kereszténység nagyobb felelősségéről. Ha a zsidóknak „minden tekintetben sok előnyük volt” a pogány népekkel szemben, főleg abban, hogy rájuk volt bízva Istennek beszéde (Róma 3: 1, 2), mit mondhatnánk a kereszténység nemzeteiről, akiknek még nagyobb előnyei voltak, rendelkezve a Törvénnyel, és az Evangéliummal is? Most a kereszténységre érvényes az, ami a zsidó nemzetre vonatkozott, hogy Istennek neve káromoltatott általuk a pogányok között. (Róma 2: 24). Jegyezzük meg, például, hogy a keresztény nemzetek arany-éhségükben a pogány nemzetekre erőltették az ópium és a szeszital üzérkedést.

Egy megbízható tanú, aki a személyes tapasztalatairól beszél egy bizonyos ideje a New York-i **Voice**-nak a következőt írta:

„Saját megfigyeléseimből, valamint Kongóban és Afrika nyugati partján sok misszionárius és mások jelentéséből kiindulva, az ital több kárt okoz a bennszülötteknek, mint a rabszolga-kereskedelem most, vagy a múltban. Ez leigázza a népet, tönkreteszi a falvakat, ez nem csak meggyilkol ezreket, hanem lezülleszt és megront testet és lelket, teljes törzseket és olyan szülőkké torzítja, akik degenerált gyermekeket hoznak világra. ... Minden dolgozó egy nagy adag rumot kap minden délbén, és arra kényszerítik őket, hogy legalább két üveg gint vegyenek minden szombat este fizetségként; több ipari egységben, amikor egy-, két-, vagy háromévnnyi szerződés lejár, arra kényszerítik őket, hogy egy hordó rumot, vagy néhány doboz, vagy demizson gint vigyenek haza magukkal. A bennszülött kereskedőket arra kényszerítették, hogy tiltakozásaik

ellenére hordókkal vásárolják a szeszesitalt cserében a bennszülöttek termékeiért, lemondva a nyereségről a szeszesitalt a folyóba öntötték. A kereskedők azt mondták, hogy: ‘a feketék rumot kell vegyenek, mi nem tudunk elegendő pénzt szerezni a hazai cég fenntartására, sőt, vagy anyagokat adva el nekik.’ A városok pokolian lármásak minden vasárnap az ital miatt. Vannak falvak, ahol minden férfi, nő és gyermek butára issza magát és így az egykori vallási szolgálatok elmaradnak. A törzsfőnökök szomorúan mondták a misszionáriusoknak: ‘Miért nem érkeztek ti, Istennek emberei, hamarább, mint az ital? Az ital megemésztette népem elméjét és megkeményítette a szívét, ők nem tudják megérteni, nem törődnek már semmi jóval.’”

Még azt is mondják, hogy egyes pogányok a keresztények előtt rámutatva a Bibliára, így szólnak: „Gyakorlatotok nem felel meg a szent könyvek tanításával.” Egy brahmanról azt mondták, hogy a következőket írta egy misszionáriusnak: „Mi kiismertünk benneteket. Ti nem vagytok olyan jók, mint a Bibliátok. Ha népetek annyira jó lenne, mint a Könyvek, öt év alatt meghódítottátok volna Indiát.” – lásd: Ezékiel 22: 4.

Valóban, ha Ninive férfii és a Dél Királynője feltámadnak avval a nemzedékkel szembeni ítéletben, melyhez az Úr intézte szavait (Máté 12: 41, 42), akkor Izrael és minden előző nemzedék, valamint a pogány nemzetek együtt támadnak fel a kereszténységnek e nemzedéke ellen, mert akiknek sokat adtak, sokat követelnek tőlük. – Lukács 12: 48.

De, félretéve az erkölcsi elszámolás szempontját, láthatjuk, hogy a dolgok természetétől fogva a pogány nemzetek is kell szenvedjenek a kereszténység, Babilon, hanyatlásában. Isten Igéjének közvetlen, vagy közvetett hatása folytán a keresztény nemzetek sokat fejlődtek a civilizáció és az anyagi állapot terén. Minden vonalon: gazdagságban, kényelemben, értelmi fejlődésben, oktatásban, civil kormányzatban, tudományban, művészetben, kézművességben, kereskedelemben, és az emberi tevékenység minden ágazatában nagy előnyökre tettek szert a

pogány nemzetekkel szemben, melyek nem voltak olyan kedvező helyzetben az Isten szavának civilizáló hatása alatt, de amelyek, ellenkezőleg, egy állandó hanyatlást tapasztaltak úgy, hogy napjainkban ők csak a hajdani jólétük roncsait mutatják. Például, hasonlítsuk össze napjaink Görögországát az ókori Görögországgal, mely valaha a tudás és a jómód központja volt. Figyeljük meg úgyszintén az ókori Egyiptom dicsőségének romjait is, annak az Egyiptomnak, mely egykor az egész Föld nemzeteinek élén állt.

A pogány nemzetek hanyatlásának és a keresztény nemzetek felemelkedésének következtében, az előzőek többé-kevésbé adósaai az utóbbiaknak a tőlük kapott előnyök miatt, a kereskedelemben, a nemzetközi hírközlésben, és az ötletek ebből fakadó gyarapodása miatt. Továbbá, az utóbbi évek fejlődésének gyors üteme összeköti a nemzeteket különböző közös érdekekbe, melyek, ha egy, vagy több nemzetben komolyabban meginognak, hamarosan az egészt érintik. Ebből kiindulva, amikor Babilon, a kereszténység, hirtelen elesik, a hatás jelentős lesz azokon a nemzeteken is, melyek többé-kevésbé függenek tőle, melyek a Jelenések könyvének jelképes nyelvezetében úgy vannak bemutatva, hogy keservesen siratják Babilon nagy városának elestét. – Jelenések 18: 9-19.

De nem csak a Babilon bukását kell elszenvedjék a pogány nemzetek; mert a társadalmi és politikai megrázkódtatás vad hullámai gyorsan fognak terjedni, elborítják és elnyelik őket mind; és így az egész földön végigseper a pusztítás és az emberi gőg megaláztatik. Meg van írva: „Enyém a bosszúállás, Én megfizetek, ezt mondja az ÚR.” (Róma 12: 19; 5 Mózes 32: 35) És az ÚR ítélete a kereszténység, és a pogányság fölött, a szigorú méltányosság mentén fog történni.

* * * * *

The Coming Storm

"Oh! sad is my heart for the storm that is coming;
Like eagles the scud sweepeth in from the sea;
The gull seeketh shelter, the pine trees are sighing,
And all giveth note of the tempest to be.

"A spell hath been whispered from cave or from ocean,
The shepherds are sleeping, the sentinels dumb,
The flocks all scattered on moorland and mountain,
And no one believes that the Master is come.

"He has come, but whom doth he find their watch keeping?
Oh! where--in his *presence*--is faith the world o'er?
The rich, every sense in soft luxury steeping;
The poor scarce repelling the wolf from the door.

"O man, and O maiden, drop trifling and pleasure!
O hark! while I tell of the sorrow to be.

* * *

As well might I plead in the path of yon glacier,
Or cry out a warning to wave of the sea!"